

Kai Meyer

OBLAČNÝ OSTROV
Hedvábí a meč

První díl ze tří

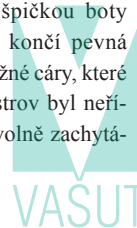
VZDUŠNÉ VÝŠINY

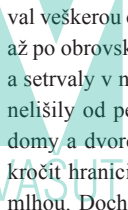
Niccolo stál na samém okraji oblaku a hleděl do hlubiny pod sebou. Země ležela dva tisíce metrů pod ním. Jasně se na ní rýsovaly stíny Oblačného ostrova, jako obrovité inkoustové kaňky ho pokrývaly lesy a hory a třpytivé stužky řek.

Zatímco hleděl do propasti, v duchu se už potisící ptal, jaké to asi je žít tam dole na pevné půdě, skále a písku, dole na zemi. Jaké to asi je pobíhat po břehu a plout ve člunech po vodě. Jistě je to vzrušující život, volný a nevázaný Každý si může chodit, kam chce. Není nucen živořit nahoře na oblacích jako ve vězení.

Lid Vzdušných výšin neboli Pověťrané obýval Oblačný ostrov už po mnoho generací. Před více než dvěma sty padesáti lety byly poprvé spuštěny éterové pumpy a od té doby mraky nepřetržitě zpevňovaly. Zdola ze země nikdo neviděl, že tady nahoře žijí lidé.

Niccolo nakročil a zkoumavě tápal špičkou boty vpředu. Nedalo se přesně rozlišit, kde končí pevná mračná hmota a kde začínají propustné mlžné cáry, které se stále znovu usazovaly na okrajích. Ostrov byl neřízeně hnán větrem nad světem a nedobrovolně zachytá-

val veškerou oblačnou naplaveninu, od tenkých proužků až po obrovské hory, které se pokaždé zaklínily do kraje a setrvaly v něm leckdy i několik dní. Navenek se nijak nelišily od pevné hmoty, na niž si Pověťřané postavili domy a dvorce. Kdo si nedal pozor, mohl snadno překročit hranici mezi stabilním podkladem a prostupnou mlhou. Docházelo stále znovu ke smrtelným nehodám a Niccolo se v duchu ptal, co si asi myslí lidé dole na zemi, když mezi ně doslova z čistého nebe dopadne tělo.

Určitě z toho viní své bohy, napadlo ho a vzpomněl si, co ho učil otec. Ti dole věří, že tady nahoře na nebi jsou všemocné bytosti, jež určují jejich osud.

Přítom jsme tu jenom my. A éter.

Pověťřané dávno přestali věřit v jakéhokoli boha. Poté, co se před čtvrt tisíciletím vznesli ze země, zbavili se těsné vazby na staré náboženství – a ochotně se nechali spoutat novými okovy. Ale co když nikdy nezavěje všemohoucí časovítr, k němuž se modlí kněží ve svých větrných mlýnech?

Přivolejme časovítr! opakovali stále dokola ve svých kázáních a lid Vzdušných výšin se klaněl a pokorně mumlal: *Časovětře, přijď!*

Niccolo udělal další krok směrem k okraji mraku. Jakmile si uvědomil, jak blízko je propasti, rychle uskočil. Posvátný časovítr možná nikdy nepřijde, ale kdykoli ho mohl zachytit poryv obyčejného větru a strhnout ho s sebou.

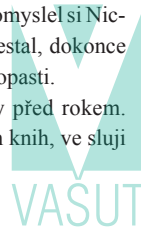
Tak jako jeho otce. Cesare Spini se stal obětí víru hlubiny. Niccolo musel zdáti přihlížet, jak poryv větru otce srazil z oblaku. Cesare věděl přesně, kudy probíhá hranice pevné hmoty, znal ji lépe než kdokoli jiný na této straně Oblačného ostrova, ale ani to ho neuchránilo od pádu.

Vzpomínka na to bolela a Niccolo se snažil myslet na něco jiného. Všechno mu to tady připomínalo otce. Jejich dům, stojící o dvě stě metrů dál ke středu oblaku, byl jako schrána, v níž bylo uloženo na tisících stranách veškeré Cesareho vědění. Byla to Niccolova nejmilejší památka na otce: hluboce skloněn nad jednou z četných knih, které koupil přes výslovný věvodův zákaz od Tajných kupců.

Cesare byl vědychtivý, nenasytný čtenář, badatel a skvělý myslitel. Snažil se co nejvíc z toho všeho předat svému synovi, ale Niccolo záhy poznal, že Cesaremu nesaáh ani po kotníky. Učil se hodně, mnohem víc než ostatní děti a dospívající na Oblačném ostrově, ale jen dokud mu to šlo lehce. Měl zálibu v pozemských jazycích, naučil se je skoro sám od sebe, pouhými rozpravami s otcem. A hovořili spolu hodně, hodinu za hodinou, den za dnem, různými jazyky.

Přál si, abych se stal učencem jako on, pomyslel si Niccolo odevzdaně. Ale nikdy bych se jím nestal, dokonce ani tehdy, kdyby mi ho vítr neodvál do propasti.

Poryv větru strhl Cesareho do hlubiny před rokem. Od té doby žil Niccolo sám v domě plném knih, ve sluj

postavené ze vzpomínek. Staral se o obě krávy a prasata, směňoval na trhu mléko a sýr za vejce. Takhle blízko kraje mračna nemohl chovat drůbež. Hrozilo příliš velké nebezpečí, že by ji odvál vítr. Velké dvorce, jako vůbec většina domů, proto ležely blíž ke středu Oblačného ostrova, ve víc než dvoukilometrové vzdálenosti.

Létající ostrov byl rozlehlý, bylo to pohoří skládající se z oblačných věží a hlubokého údolí uprostřed. Vítr vál nespoutaně nad pozemskými končinami. Pověřtané se usídlovali dál od nebezpečného okraje, rolničili v dolinách, v nichž byla navátá úrodná půda, a živilo se chovem dobytka a lovem ptáků.

Byl to prostý život, život plný odřikání. Cesare se s ním odmítl smířit a Niccolo se mu v tom podobal. Snil o dálavách dole na zemi, o krajích popisovaných v Cesareho knihách, o cizích kulturách, fantastických končinách. A také o stromech, které na Oblačném ostrově nerostly.

Niccolo ještě naposledy pohlédl do hlubiny, která mu zabila otce a od níž se dokázal jen stěží odtrhnout. Pomalu se vracel domů. Nakrmil prasata, hladil je po štětinaté kůži a mluvil s nimi jako s přáteli; vepři také byli jediní společníci, které měl.

Odpoledne si pověsil přes rameno kuši, za opasek si zavěsil smotané lano a vydal se na výstup na nejvyšší z pěti oblačných hor obklopujících centrální údolí. Domovina Pověřtanů se podobala zpola rozevřené dlani a měřila v průměru několik kilometrů. Nejvyšší hora se

tyčila do skoro osmisetmetrové výšky – měřeno od nejnižšího bodu v údolí – byl to kolos navršený z mraků, už dvě stě padesát let ustrnulý v tomto tvaru jako stlačený sníh.

Na vrchol hory lezlo jen velmi málo Pověřtanů. Většina se spokojila s lovem na náhorních plošinách nižší oblačné hory. Také Niccolo by si mohl ušetřit namáhavý výstup, neboť ptačích hejn byla hojnost kdekoli na Oblačném ostrově. Přesto rád lezl na horu, přeručkovával z jednoho mračného výstupku na druhý a s nábožnou úctou pozoroval éterové pumpy, jež se tyčily na vrcholcích a hřebenech oblačných hor jako výhrůžné černé ukazováky.

Trvalo mu skoro tři hodiny, než se vyškrábal na šošolku hory. Překvapilo ho, co tam spařil.

Nebyl nahoře sám.

Několik postav se shluklo mezi pultuctem čerpadel, která odsud nasávala éter z výše položených nebeských regionů. Záhadná látka, kterou téměř všichni znali jen jménem a víc o ní nevěděli, dodávala Oblačnému ostrovu na pevnosti a schopnosti létat. Byla základem života Pověřtanů, fundamentem jejich odloučeného bytí nahoře na nebi.

Niccolo se ukryl za návějí mlhy a opět si přehodil kuši přes rameno. Zastřelil čtyři holuby, kteří se mu nyní pohupovali bezvládně na opasku. Protože by nepřenesl přes srdce, že by porazil jedno z prasat, byl odkázán na méně výživné ptačí maso. Těšil se, až si holuby později

upeče a sní, zatímco si bude číst v některé z otcových knih. Čtení bylo na Oblačném ostrově zakázáno, neboť časovětrní kněží odnepaměti tvrdě potírali jakoukoli formu tradice a vědění. Vlastnění knih se trestalo vyobcováním. Proto si také Cesare a Niccolo postavili dvorec daleko od ostatních, až u samého okraje oblaku. Nikdy toho nelitovali. Jen ať se všichni zadávají svou vlastní hloupostí, především pak vévoda Jacopo de Medici, vládce Povětřanů, a jeho rozmazlená dcera Alessia.

Lidé pobíhali u pat éterových pump vzrušeně sem tam, shlukovali se, o něčem horlivě debatovali, a pak znovu pozorovali čerpadla, jako kdyby aspoň jeden z nich ještě vůbec věděl, jak doopravdy funguje technika ukrytá v nitru černých věží. Cesare často prohlášoval, že je směšné, když všechny udržuje naživu něco, čemu už dávno nerozumějí. Možná ještě úplně první generace Povětřanů jakž takž tušila, jakým způsobem čerpadla nasávají éter z nekonečna. Tato znalost však už dávno upadla v zapomnění. Nebylo ani divu, když časovětrní kněží potlačovali psaní a čtení, zakazovali knihy a pohrdali učenci.

Velký Leonardo, legendární stavitel éterových pump, by se byl nejspíš třikrát rozmyslel, zda má přijmout bohaté dary Medicejů na své výzkumy, kdyby věděl, jaká budoucnost Povětřany čeká. V následujících dvou stech padesáti letech nedošlo k žádnému vývoji, nenastal žádný pokrok, neobjevily se žádné nové vědomosti.

Teprve časovítr přinese změnu, kázali kněží ve svých

větrných mlýnech. Změna způsobená lidskou rukou byla v Povětří stejně nežádoucí jako svobodná vůle a právo být svým vlastním pánem.

Niccolo se pomalu plížil za vatovou vyvýšeninou. Šest éterových pump bylo uspořádáno do širokého kruhu o průměru dvou set kroků. Lidé nyní přecházeli od jednoho čerpadla ke druhému, ohmatávali kovové základny a přikládali k nim ucho, jako by si chtěli poslechnout, co se děje uvnitř. Jiní zírali usilovně vzhůru k vzdáleným špicím, sledovali upřeně tenká železná tykadla, jejichž konce se ztrácely kdesi v nebeských dálavách. Byla příliš vysoko pro lidské oko, ovšem dost vysoko, aby dosáhla do regionů éteru, nacházejících se *nad* nebem.

Sedm mužů a jednu ženu napočítal Niccolo. Ne, to není žena, opravil se v duchu vzápětí – byla to dívka, ne o moc starší než on.

Alessia Medicejská kráčela po boku svého otce, vévody Jacopa, a v těsném sledu za nimi chvátili od jednoho čerpadla k druhému hodnostáři rady. Oddantonio Carpi, vykladač stínů, který četl budoucnost ze stínů, jež vytvářela oblaka na zemi. Federico da Montefeltro, vrchní časovětrný kněz na ostrově. Tomaso Mantua, nejvyšší strážce pořádku na ostrově. Lorenzo Girolami, soudce. A přirozeně Sandro Mirandola, žádný urozenec jako ostatní, nýbrž správce éterových pump. Kupodivu to byl on, kdo ustavičně mluvil, a Niccolo dokonce i z velké dálky viděl, že správce cosi znepokojovalo.

